

Interjú Vajda Attila, olimpiai bajnok kenussal

Mikor és kinek a javaslatára kezdte el kenuzni?

Az unokatestvérem javaslatára kezdtem el érdeklődni a kenuzás iránt. Általános iskolás koromban apukám levitt focidzésre, mert minden kisserác először focizni szeretne. De nem voltam túl nagy tehetség ebben a sportágban, ezért mindig a kapuba raktak be. A nagybátyám egyszer elhívott egy kajak-kenu versenyre, és megtetszett. 9 éves voltam, amikor elmentem a szegedi egyesületbe, mert úgy éreztem, hogy ebben a sportágban több lehetőségem lesz. Nagyon szerettem csinálni, és hamar kiderült, hogy ez az én sportágam.

Az iskoládat hogyan tudad összeegyeztetni a sporttal?

Az általános iskolát Szőregen kezdtem, de a kenu miatt váltanom kellett, így hatodiktól már a szegedi Dózsába jártam. Egyszerűbb volt megoldani az edzésre járásokat, és szerencsésnek is mondhatom magam, mert jó tanárok tanítottak, akik támogattak. Voltak olyanok is, akikkel nem találtam meg a hangot, de a sport mindig is jobban érdekelt, mint a tanulás. Ennek ellenére sikeresen leérettségiztem, majd a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Karára is jártam. Ekkor már büszkélkedhettem egy olimpiai harmadik hellyel, amit Athénban szereztem. Nem titok, hogy akkor már „tudtam”, hogy négy év múlva olimpiai bajnok leszek, így még keményebben és még többet edzettem. Ugyanakkor az óráimra így keveset tudtam járni, ezért abba kellett hagynom a tanulmányaimat. Volt egy próbálkozásom más egyetemen is, fogorvosira jártam egy évet, de hamar rá kellett jönnöm, hogy ezt az élsporttal már nem tudom összeegyeztetni.

Hogyan jutottál el az olimpiáig, majd az olimpiai aranyig?

Elkezdem a nagyon kemény munkát, de sajnos edzőváltás történt 2001-ben az egyesületünkénél, ami egy kis törést jelentett számomra, de 2004-ben kerestem és találtam egy olyan edzőt, akiben jobban hittem, így elmentem Szegedről Ráckevére, egy szűk időtartamra. Fél évig dolgoztunk együtt, aminek az lett az eredménye, hogy kijutottam az athéni olimpiára és egy bronzéremmel térhettem haza. Úgy éreztem akkor, hogy több volt bennem, és akár még jobban is csilloghatott volna az az érem. Ekkor, többen azt javasolták, hogy újra váltsak edzőt, s annak ellenére, hogy jó volt a kapcsolatomban Szabó Attilával, megint azt éreztem, hogy más impulzus kell ahhoz, hogy a gyermekkori álmom valóra váljon. Így visszajöttem Szegedre, és 4 évem volt arra, hogy kijavítsam azokat a hibákat, amiket Athénba elkövettem. Ekkor visszakérültem Vécsi Viktor kezei alá, és vele készültem a következő négy évben. (2016-ig volt az edzőm). A 2005-ös év nem sikerült annyira jól, de tudtam, hogy keményen dolgozni kell, így a 2006-os szegedi világbajnokságon már

elmentem Szegedről Ráckevére, egy szűk időtartamra. Fél évig dolgoztunk együtt, aminek az lett az eredménye, hogy kijutottam az athéni olimpiára és egy bronzéremmel térhettem haza. Úgy éreztem akkor, hogy több volt bennem, és akár még jobban is csilloghatott volna az az érem. Ekkor, többen azt javasolták, hogy újra váltsak edzőt, s annak ellenére, hogy jó volt a kapcsolatomban Szabó Attilával, megint azt éreztem, hogy más impulzus kell ahhoz, hogy a gyermekkori álmom valóra váljon. Így visszajöttem Szegedre, és 4 évem volt arra, hogy kijavítsam azokat a hibákat, amiket Athénba elkövettem. Ekkor visszakérültem Vécsi Viktor kezei alá, és vele készültem a következő négy évben. (2016-ig volt az

edzőm). A 2005-ös év nem sikerült annyira jól, de tudtam, hogy keményen dolgozni kell, így a 2006-os szegedi világbajnokságon már

sikerült bronzérmét szerezni. Ezek után már jöttek a további eredmények a 2007-es évben. Szinte mindent megnyertem, amit lehetett, Eb-t, Vb-t, világbajnokságot, és akkor tudtam, hogy nagyon jó úton haladok ahhoz, hogy a pekingi olimpián is jól szerepeljek. Innentől nagyon tudatos volt a felkészülésem: egy egész stáb dolgozott velem, külön volt pszichológusom, erőnléti edzőm és dietetikus segítette a helyes táplálkozás összeállításában. Érettebb, felkészültebb és tapasztaltabb lettem, így nagy reményekkel utaztam ki Pekingbe. Sajnos hatalmas traumát okozott számomra az olimpia előtt Kolonics György barátom, sporttársam hirtelen halála. Akkor ez olyan rossz hatással volt rám, hogy nem akartam versenyezni, pszichológus segítségére is szükségem volt. Teljesen összetörtem. Én úgy akartam olimpiát nyerni, hogy azt lássa „Kolo”, mert neki is akartam bizonyítani. Miután „helyre jöttem”, már inkább az lüktetett bennem, hogy nem neki akarom megnyerni az olimpiát, hanem miatta.

Mikor hagytad abba az aktív versenyzést?

Nagyon készültem a 2016-os olimpiára, mert akkor már tudtam, hogy az lehet számomra az utolsó, de sajnos nem jutottam ki. Ez nagy törést jelentett számomra, mert úgy érzem esélyem lett volna egy olimpiai éremmel búcsúzni ettől a sportágtól, de sajnos a szövetség – azt gondolom – hibás döntése miatt ez meghiúsult. Ezért abba is hagytam az aktív sportot. Összességében majdnem másfél évtizedig kenuztam és biztos vagyok benne, hogy én minden megtettem amit lehetett, de talán maradt bennem még néhány szép eredmény, amit picit sajnálok, de így is elégedett vagyok.

Mikor indult el az edzői karriered?

2016 novemberében mentem ki Tajvanra ahol másfél évet töltöttem és sárkányhajósokkal foglalkoztam, de természetesen oda is kell a kajak-kenu alap, így tudtam segíteni nekik a felkészülésben. Nekik az Ázsiai játékokra való kijutás nagyobb presztízsnak számított, mint egy olimpia. Sikerült is kijuttatnom a csapatot és két számban meg is nyertük a versenyt és emellé még egy bronzérmét is sikerült szerezniük. Majd Japánba hívtak, ahol mindössze fél évig voltam.

Jelenleg hol dolgozol és milyen korosztállyal foglalkozol?

Hazaköltözésem után több egyesülettel is folytattam tárgyalásokat, végül a dunaújvárosiakkal egyeztem meg és 2018 óta velük dolgozom. Női kajakosaim, férfi kenusaim vannak és foglalkozom kezdőkkel is. Mellette 2019 november óta a dunaújvárosi egyetem női vízilabda csapatát készítem fel erőnléti edzőként. Szóval itt a lehetőségeim kibővültek, szépen apránként haladunk, mert ez a női csapat az egyetlen Magyarországon, amely az euroligában szerepel. Próbálom őket fokozatosan fejleszteni és jó kondicionális állapotban tartani. Mellette az ELTE hallgatója vagyok, kajak-kenu edzői szakon. Egy korábbi edzőm Szabó Attila ott tanít és azért jelentkeztem oda, hogy bővítssem a tudástáramat.

A jelenlegi helyzet, a koronavírus-járvány hogyan hat a versenyzőidre, és miben más a felkészülés?

Furcsának tűnhet, de számomra előny, hogy az idei nyári olimpiai játékokat elhalasztották, mert van két felnőtt versenyzőm, akik esélyesek arra, hogy plusz egy év alatt olyan formába kerüljenek, ami az olimpiára való kijutást eredményezheti, esetleg pontszerző helyet, vagy akár érmet is jelenthet számukra. Bár ez a munkafolyamat még nagyon hosszú, addig is sokat kell dolgoznunk. Számos nehézséget okoz a jelenlegi helyzet, de szerencsére tudok nekik

edzéseket tartani vízen, és a szövetség által szervezett edzőtáborokban is részt tudunk venni, természetesen ezek szigorú előírásokhoz kötöttek. Két negatív teszttel kell rendelkeznie mindenkinek, és azt követően a karantént is be kell tartanunk. Ezek mellett engedélyeket kellett kérnünk a dunaújvárosi vízi rendészettől annak érdekében, hogy használhassuk a folyót. Bizakodóak vagyunk abban, hogy a jelenlegi helyzet minél hamarabb meg változni fog, és hamarosan versenyeken is meg tudjuk méretetni magunkat. Augusztusra a szövetség már kiírt a felnőtt válogatottnak három tesztversenyt, most azokra készülünk.

Az ifjúsági korú lányaimnak kicsit nehezebb a helyzetük, mert az idén rendezték volna az Ifjúsági Világbajnokságot, ahol a legjobb versenyzőnek nagyon nagy esélye lett volna, a világbajnoki címre – de sajnos erre még várnunk kell. Ő egy kicsit csalódott most, de azon dolgozom, hogy folyamatosan fenntartsam az érdeklődését, és a motiváltságát. A lányoknál az olimpiára való kijutás még legalább 6 év, szóval velük még sok kemény munka van hátra.

Szeged, 2020. 04. 27.

Készítette: Dobó Andrea